

Szerelmi krónika

1.

Szemedből és lágy szavadból
degen világ szól felém.
Ölve is be messze vagy
— egy más világ tulsó felén.

Karjaid és térded között
szerelmetlen szerelemmel
csüggedt kérdést csókolok rád:
Van-e vágy mi hozzád emel?

Férfiszóval, gyermekszívvel
hívom benned a szerelmet
Ki messze vagy, hajolj hozzám,
két csók között, amíg lehet.

A hallgatást csókra váltva
miért nem adsz hát örömet.
Boldog leszek-e majd akkor,
ha befogad térded, öled?

Férfivágy és gyermekpanasz
hevít és fáj kívül, belül
Meddig kell hát így maradni
melletted is, idegenül.

2.

Tudnál-e kishúgom hitvesként szeretni
s szeretőként a húgom is lenni?
Tudsz-e úgy fájni, hogy öröm is legyél,
Tudnál-e magadba zárni,
hogy kívüled is csak veled legyek?

Ha elhagyod e kicsi szobát
gondolatom karjaival
a távolban úgy fonlak át
mint a találkozó tekintetek,
ha két test közt egymást ölelik.

Tudnál-e testemben élni
hogy én is csak benned élhessek?
Tudnál-e szerelmet adni és kérni,
hogy csókolva is éhesebb legyek
s érezzem benned az örök kezdetet.

Csókodban az álmok szerelmét
szemedben gyermeki szépséget,
benned, csak benned élem a szépet
belőled születő versekbe fonódó
szavakban élem a meséket.

Tudnál-e szépséget álmodni,
hogy csodák közt veled legyek?
Tudnál-e gyermekként szólni,
ha karjaimba temetlek?
hogy érezd: fájva is szeretlek.

3.

Ha magányom arcod idézi
csak akkor látom meg hirtelen,
amit a gyermek és a férfi
már sejt, de nem láthat idebenn.

Úgy tűnik, hogy régóta nézlek,
míg bennem felébred arcod
Lényedből fiatal szépséget
rakhatnak össze a hajnalok.

Ezer hürként rezdülő lényem
befogad s átölel teljesen
Csókod nyomán bánatot vérzem,
ha hozzád tapadok szervesen.

Napok lázát, éjek csendjét
úgy ébreszted s altatod bennem,
hogy minden szép szebbik felét
csodaként örömmé szenvedjem.

*Ki voltam néma és társtalan
 általad leoldtam magányom,
 hogy remegő és első szavam
 száz ízétől széppé váljon.*

*Ha magányom arcod idézi,
 csak akkor látom meg hirtelen,
 amit a gyermek és a férfi
 már sejt, de nem láthat idebenn.*

4.

*Amit érziünk s nem láthatunk,
 ami lapul vagy elszalad
 közös örömiink-bánatunk
 összeköti egy pillanat*

*Összeköti a kapott csók
 ez az örök szerelmi híd
 a mi nyugtalan álmodók
 mégsem élünk szívünk szerint.*

*Mig bennünket messze sodor
 s váltakozva ejt vagy emel
 ez a belső hullám-fodor;
 ki nyugtat meg felelettel?*

*Éhes vágyra nyugtalanság
 zilált éjre lázas napok
 ki érzi meg bensőnk szavát,
 s azt amit én elhallgatok.*

*Ajkaid és térded között
 sem lelhetek vigasztalást.
 Az a gyermek akit őrzök
 mosolyodba öli szavát.*

5.

*Mogányra boldog remegést,
 csendre vibráló hangokat
 sugárzik lényed szerteszét,
 s karod ölelve befogad.*

Némulva érzek örömet
 míg ajkam lezárja szád.
 Tekinteted lágyan követ
 mint a hű eb ura szavát.

Tisztá arcod úgy él bennem,
 mint egy csodás varázserő
 Általad lesz minden tervem
 és ábrándom szépet termő.

Te vagy bennem a napsugár
 friss levegő, hegyi patak
 Nélküled én csak szókufár
 lennék, vagy bután hallgatag.

Pillantásod fénye alatt
 a némaság verssé válik,
 míg az öröm mélyen hallgat,
 a lemondás tanít várni.

A boldogság úgy tűnik, hogy
 bármennyi van mindig kevés
 A szó, a terv néha kifogy
 csak te maradsz nekem egész.

6.

Álmokon, tájakon, kerteken
 míg vezet ezernyi sejtelem
 nyugtalan ösztönök dúlják
 férfikorom szép mélabúját
 s csak percnyi gyönyör a szerelem.

Másoknak szépséget úgy adok,
 hogy mélyen s befele hallgatok
 Arcodon ha játszik a derű
 nekem a számíze keserű
 s a vágyak mulásra intenek.

Úgy hullok karodból öledbe
a múltó szépséget öelve
A szépnek ha magam átadom
a mulás örööm, bánatom
s szomorú vigasz a szerelem.

Amíg neked tán örömet adok
befelegajdulva hallgatok,
amíg érzem a múltást is fájni
nem tudom a gyönyört kivárni
— lemondás rejti el szerelmem.

Álmokon, tájakon, kerteken
míg vezet ezernyi sejtelem,
nyugtalan ösztönök dúlják
férfikorom szép mélabúját
s csak percnyi gyönyör a szerelem.